

Madeleine De Backer

Geboren op 08-01-1900 te Mouvaux (Fr)

Overleden op 29-08-1989 te Wichelen

Bekijk meer bidprentjes op www.indeken.be

"... maar eer gij wist dat Hij uw licht zou doven, had Hij, God zij geloofd, had Hij uw leed gedooft..."

In dankbare herinnering aan het leven en sterven van

Mevrouw

Madeleine De Backer

weduwe van

de heer Frans Baeyens

Geboren te Mouvaux (Fr.) op 8 januari 1900
In familiekring rustig overgegaan naar het volle leven van de Verrezen Heer te Wichelen op dinsdag 29 augustus 1989

De kinderen, klein- en achterkleinkind zijn dankbaar om Uw aanwezigheid bij de uitvaart om Uw deelneming en gebeden

*"Heer bidden lukt niet altijd
hoe goed ik het bedoel
maar als het lukt
dan sluit de cirkel
en voel ik diep van binnen
die heelheid die er nog is
tussen U en mij."*

Rouwl. De Ras / Lede • druk brabo wichelen

Deze woorden zeggen ons zo direct hoe jij was moeder, hoe jij kon bidden... en daardoor zul jij die laatste dag ook aangevoeld hebben hoe dicht je bij ons uw kinderen stond. In ons ogen stond diezelfde angst, diezelfde onzekerheid wij stonden immers voor hetzelfde gebeuren. Maar sterker nog dan die angst was je verlangen dat jou droom in ons zou verder leven, dat Gods Geest ons verder zou bezielen, dat het diepste van jou leven zou overgaan in ons leven.

Jij was samen met vader een wijnstok die bloeide op het veld van jullie arbeid, een wijnstok die leven doorgaf in zoveel ranken in zoveel vruchten; tot in het vierde geslacht. Jij kende een lange weg moeder; bijna 90 jaar heb jij de seizoenen geleefd en beleefd, je kende de prijs die je samen met vader betaalde opdat wij het goed zouden hebben. Je dacht aan de weg, aan de prijs... je dacht vooral aan je droom die in ons moest blijven leven, daarvoor heb jij elke dag opnieuw hartstochtelijk gebeden: dat wij van jou zouden blijven, dat wij jou woorden verder zouden spreken, dat wij jou liefde-zelf zouden worden.

Wij weten het moeder, de weg die jij aflegde was niet altijd rooskleurig: het verdriet bij vaders dood, de pijn bij het te vroeg heengaan van je dochter... dat alles heb je moedig gedragen omdat je geloofde in een Verrijzenis.

In je laatste uren waren we bij jou moeder, misschien begrijpen we het nu nog niet maar wij konden aanleunen bij een sterke vrouw, die ons moeder was.

"Het is volbracht..." je hebt een spoor getrokken moeder, een spoor op onze wereld als een eeuwige verwijzing naar Gods liefde, als een uitdaging opdat wij inderdaad de dobbelstenen zouden laten liggen, het spel van krijgen en eisen zouden vergeten... en bij mekaar blijven aanleunen, zodat jij van bij de Heer zal zien hoe wij, net als jij het ons voordeed, in ons leven het mysterie zouden ontdekken van Gods oneindige liefde voor ons.

Wij zijn je dankbaar moeder omdat wij samen met jou een "eindweegs" mochten meegaan naar diezelfde God, naar diezelfde Vader.